

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 345

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 102 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968	2–3
Decizia nr. 125 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	4–6
Decizia nr. 131 din 13 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	6–8
Decizia nr. 146 din 18 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968	9–11
Decizia nr. 147 din 18 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673 ⁵ alin. 1 și art. 673 ⁹ din Codul de procedură civilă din 1865	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
656. — Ordin al ministrului delegat pentru buget privind aprobarea Procedurii de solicitare și punere la dispoziția Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar a împrumuturilor de la Guvern	13–14
3.382. — Ordin al ministrului educației naționale privind acordarea acreditării pentru nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale din cadrul unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 21 octombrie—6 decembrie 2013, începând cu anul școlar 2014—2015	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 102

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968, excepție ridicată de Cristina Geambașu în Dosarul nr. 9.459/4/2013 al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 791D/2013.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de domnul avocat Severin Bodnar, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că aceste dispoziții procedurale încalcă accesul liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție, precum și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, întrucât nu prevăd cale de atac pentru hotărârile prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor procurorului de netrimite în judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care arată că dispozițiile legale criticate au format obiectul unei extinse jurisprudențe a Curții Constituționale și niciun argument invocat de autorul excepției nu susține neconstituționalitatea normelor legale criticate. Art. 129 din Constituție referitor la folosirea căilor de atac nu prevede numărul, ci existența acestor căi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 1.593/R din 9 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 9.459/4/2013, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968.**

Excepția a fost ridicată de Cristina Geambașu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței penale nr. 1746/F din data de 11 iunie 2013 a Judecătoriei Sectorului 4 București, prin care s-a respins plângerea formulată împotriva rezoluției procurorului de netrimite în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat „este neconstituțional în raport de prevederile art. 21 din Constituție care

reglementează accesul liber la justiție al cetățenilor, prin acest lucru înțelegându-se faptul că nu trebuie să existe niciun fel de îngrădire cu privire la acest drept, inclusiv îngrădiri legale stabilite de legiuitor sub forma desființării oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, cu atât mai mult cu cât se încalcă și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât reglementarea căilor de atac reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit art. 129 din Constituție, iar eliminarea, prin Legea nr. 202/2010, a căii de atac a recursului împotriva hotărârilor prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor procurorului de netrimite în judecată nu împiedică accesul părții interesate la justiție și nici nu îi afectează dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale. Petenta a avut posibilitatea, pe care a și valorificat-o, de a-și aduce cauza în fața unui judecător independent și imparțial, care a dispus, printr-o hotărâre motivată, asupra criticilor sale privitoare la soluția procurorului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu încalcă accesul liber la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Eliminarea căii de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În plus, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

Curtea constată că prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, a fost abrogată Legea nr. 29/1968 privind Codul de procedură penală.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, precum și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 482 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 iulie 2012, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că între dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală este definitivă, și prevederile din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate de autorii excepției nu poate fi reținută nicio contradicție. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita

căile de atac, în condițiile legii”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimiteri în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

Cu același prilej, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În același sens sunt și Decizia nr. 271 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 17 iulie 2013, Decizia nr. 248 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013, Decizia nr. 244 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 18 iulie 2013, și Decizia nr. 97 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristina Geambașu în Dosarul nr. 9.459/4/2013 al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală de la 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 125

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Cristina Mariana Timofte în Dosarul nr. 4.286/2/2013 al Curții de Apel București — Secția VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 42D/2014.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, menționând Decizia Curții Constituționale nr. 1.576 din 7 decembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.286/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.**

Excepția a fost invocată de Cristina Mariana Timofte într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că salariul/indemnizația de încadrare calculată potrivit acestora pentru un salariat bugetar care avansează într-o altă treaptă de

vechime în muncă poate fi mai mică decât cea a altui salariat bugetar încadrat în aceeași funcție, grad/treaptă profesională și treaptă de vechime.

Autoarea arată că, în urma calculului făcut potrivit art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, rezultă un quantum al indemnizației de încadrare mai mic decât cel al indemnizației de încadrare plătită unui judecător cu aceeași funcție și încadrat în aceeași treaptă de vechime, dar anterior datei de 1 ianuarie 2011, calculată potrivit art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, respinsă prin Legea nr. 30/2012.

Dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale prin efectul pe care îl produc, respectiv plata unei remunerații mai mici pentru salariații aflați în situații comparabile cu cei aflați la aceeași instanță, cu aceeași funcție, aceeași gradatăie corespunzătoare tranșei de vechime, iar ordonanța de urgență criticată nu conține o justificare a acestei măsuri. Astfel, bugetarii care avansează într-o treaptă de vechime în cursul anului 2012 se află în situații identice, însă se află în situații diferite față de bugetarii care au deja aceeași treaptă de vechime. Susține că simplul fapt că trecerea în treapta de vechime s-a făcut în perioade diferite nu înseamnă că cele două categorii de salariați se află în situații diferite.

În același timp, autoarea invocă și încălcarea unor acte normative de către prevederile de lege criticate, cum ar fi art. 3 lit. c) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, potrivit căruia sistemul de salarizare are la bază ca principiu echitatea și coerența, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar.

Arată că legiuitorul a respectat acest principiu, la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, în ceea ce privește personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale. De asemenea, mai susține că, potrivit art. 13 alin. (2) și (3), art. 11 alin. (3), art. 8 alin. (1) din anexa nr. VI, capitolul VIII, secțiunea a 2-a din Legea-cadru nr. 284/2010, diferențierea între salariul de bază/indemnizația de încadrare brută se face în cadrul aceleiași funcții doar în raport de gradul profesional, iar în cazul salariaților cu același grad profesional, în funcție de gradatăie corespunzătoare tranșei de vechime, neexistând niciun criteriu de diferențiere între persoanele care au aceeași funcție, grad profesional, gradatăie corespunzătoare treptei de vechime și clasă de salarizare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, în opinia sa, criticile nu pot fi reținute, întrucât avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumul ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. Astfel, dispozițiile legale criticate nu contravin nici principiului constituțional al egalității în drepturi prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât acestea se aplică în mod nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice. În acest sens, se menționează Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010. În realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011.

Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2012, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauzele în care s-au invocat excepțiile de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— „Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

[...] Art. 6: (1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de

vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».

(3) Personalul care, în cursul anului 2012, desfășoară activități noi care presupun, potrivit Legii-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, acordarea unor clase de salarizare succesive celei deținute pentru funcția respectivă beneficiază de o majorare a salariului de bază, respectiv a soldei/salariului de funcție, corespunzător numărului de clase de salarizare suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție, precum și art. 1 privind interdicția generală a oricărei forme de discriminare din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, este invocată și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la aplicarea principiului nediscriminării, respectiv Hotărârea din 13 iunie 1979 pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, Hotărârea din 21 februarie 2008 pronunțată în Cauza *Driha împotriva României*, Hotărârea din 22 decembrie 2009 pronunțată în Cauza *Sejdić și Finci împotriva Bosniei Herțegovina* și Hotărârea din 9 decembrie 2010 pronunțată în Cauza *Savez Crkava „Riječ Života” și alții împotriva Croației*.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a reținut că aspectele învederate de autorul excepției de neconstituționalitate, țin de aplicarea legii de către organismele abilitate și nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau prevederile Constituției”.

De asemenea, Curtea a constatat că, în realitate, o atare critică de neconstituționalitate vizează modificarea dispozițiilor de lege criticate, fapt ce excedează controlului Curții Constituționale. În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

* Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014.

Curtea a mai constatat că autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane.

În fine, Curtea a mai reținut că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi

calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De altfel, Curtea a subliniat faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Cristina Mariana Timofte în Dosarul nr. 4.286/2/2013 al Curții de Apel București — Secția VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131

din 13 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Avrig și care constituie obiectul Dosarului nr. 465D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marian Tudor în Dosarul nr. 43.312/299/2012 al Judecătoriei

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 43.312/299/2012, **Judecătoria Avrig a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Marian Tudor într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că prin stabilirea competenței de soluționare a plângerilor contravenționale în favoarea instanței în circumscripția căreia a fost constatată săvârșirea contravenției, petentul este obligat *ope legis* să investească o instanță de judecată al cărei sediu poate fi situat oriunde în limitele hotarelor naționale, deci inclusiv la o depărtare considerabilă sau prohibitivă față de propriul său domiciliu.

Se susține că prevederile legale criticate contravin principiului liberului acces la justiție, întrucât în exercitarea dreptului la un proces echitabil, ce include și dreptul de a fi prezent la fiecare ședință, obligarea petentului de a se deplasa către sediul unei instanțe îndepărtate ridică probleme de ordin material și temporal incompatibile cu principiul liberului acces la justiție.

În litigiile civile de drept comun este firesc ca reclamantul să se deplaseze la sediul instanței de domiciliu a pârâtului, caracterul ofensiv al cererii de chemare în judecată impunând această exigență. Plângerea contravențională nu poate fi apropiată însă de specificul acțiunilor personale, cea dintâi fiind expresia unui drept recunoscut persoanei ce se consideră nedreptățită printr-un act emis de agenții constatori de a ataca în justiție temeinicia sau legalitatea măsurilor constatate/sanctiunilor dispuse. Întrucât pricina contravențională se naște ca urmare a unor constatări al căror temei urmează a fi demonstrat de însuși organul constator, căruia îi incumbă sarcina probei, instanța competentă trebuie să fie cea de la domiciliul petentului.

Se afirmă că prin atribuirea competenței de soluționare instanței de la locul săvârșirii contravenției — care în materia contravențiilor rutiere coincide cu instanța de la sediul organului constator — textele de lege criticate răstoarnă implicit prezumția de nevinovăție de care se bucură petentul.

De asemenea, se constată o schimbare a opticii legiuitorului cu privire la competența teritorială în materie contravențională, fiind preferată soluția atribuirii competenței de soluționare a plângerii contravenționale către instanțele de la domiciliul petentului. În acest sens se arată că prin Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă au fost completate dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România. Astfel, a fost introdus art. 101, ce prevede că, prin derogare de la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, plângerea însoțită de copia procesului-verbal de constatare a contravenției se introduce la judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul contravenientul. Pe cale de consecință se instituie o discriminare neîntemeiată între persoanele sancționate contravențional în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 și cele cărora le sunt opuse dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, deși ambele acte normative includ sfera contravențiilor rutiere.

Judecătoria Avrig apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești

în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate de autorul excepției, prin asigurarea administrării, cu celeritate, a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. Mai mult, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

Pe de altă parte, instanța apreciază că procedura de soluționare a plângerii nu obligă prezența petentului în instanță pentru susținerea plângerii, acesta având posibilitatea să depună înscrisuri, să solicite orice alte probe în lipsă, astfel că accesul său la justiție nu este îngrădit.

De asemenea, instanța apreciază că modificările aduse prin Legea nr. 2/2013 au ca scop doar degrevarea instanțelor de aceste cauze numeroase și nicidecum schimbarea opticii legiuitorului cu privire la competența teritorială în materie contravențională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența instanței de contencios constituțional.

Totodată, se susține că nu se poate vorbi despre încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21, întrucât prevederile legale criticate nu îngrădesc dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea.

Prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât acestea instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngrădesc accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravin dreptului la un proces echitabil. Reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care s-a constatat încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. Menționează în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea se depune la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”*;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, precum și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, răspunzând unor critici identice, a statuat

constituționalitatea dispozițiilor legale supuse controlului prin Decizia nr. 160 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 84 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 14 martie 2012, Decizia nr. 513 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 25 iulie 2012, și Decizia nr. 1.029 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2013.

Astfel, prin Decizia nr. 160 din 12 martie 2013, Curtea a statuat că prevederile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale, reținând că „textul de lege criticat nu îngreădește dreptul părților la un proces echitabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.029 din 29 noiembrie 2012, precitată, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și a statuat că norma legală criticată „nu îngreădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere.”

Cele statuate prin deciziile invocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Tudor în Dosarul nr. 43.312/299/2012 al Judecătoriei Avrig și constată că dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Avrig și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146

din 18 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Simion Sorin Meici în Dosarul nr. 2.259/325/2013 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 603D/2013.

La apelul nominal lipsește autorul excepției de neconstituționalitate.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie. Mai arată că soluția legislativă criticată este în prezent preluată în cuprinsul dispozițiilor art. 341 din noul Cod de procedură penală, cu un conținut identic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 961/R din 21 august 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.259/325/2013, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Simion Sorin Meici într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva ordonanței de scoatere de sub urmărire penală dispusă de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textul de lege criticat, în temeiul căruia soluția pronunțată de judecător în cadrul procedurii plângerii împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată nu este supusă niciunei căi de atac, încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 500 din 15 mai 2012, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt neconstituționale.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în

mod constant, reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată reprezintă opțiunea exclusivă a legiuitorului. Eliminarea căii de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea acesteia și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit actului de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968.

În acord cu motivarea excepției, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit cărora „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

Deși prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate, de la data de 1 februarie 2014, prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe însă asupra prevederilor legale criticate, prin prisma efectelor pe care acestea continuă să le producă față de autorul excepției de neconstituționalitate, astfel încât, în acord cu jurisprudența sa (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale

cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare și art. 129 — *Folosirea căilor de atac*.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice cu cele formulate în prezenta cauză și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 365 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 13 noiembrie 2013, invocând jurisprudența sa anterioară, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, în sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai prin lege*”.

Prin decizia menționată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, art. 129 din Constituție prevede că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

Cu același prilej, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

De asemenea, prin Decizia nr. 12 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 27 februarie 2014, Curtea a reținut că trimiterea, pentru identitate de rațiune, la Decizia Curții Constituționale nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, nu poate fi primită, deoarece argumentele avute în vedere cu acea ocazie nu sunt valabile și în cazul procedurii plângerii împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată.

Astfel, s-a arătat în decizia menționată, ipoteza normativă cuprinsă în art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu

vizează o hotărâre care să dezlege fondul sau care instituie măsuri cu caracter punitiv ori preventiv și nici nu reglementează o eventuală înfrângere a principiului egalității în fața legii care să impună cu stringență instituirea unei căi de atac a hotărârii ce ar statua în pofida spiritului Constituției, pentru că stringența unui recurs efectiv este impusă de o pretinsă violare care poate fi susținută cu minime argumente. Câtă vreme aceste minime argumente nu și-au dovedit temeinicia în fața judecătorului competent să se pronunțe asupra legalității soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror, nu se poate susține că mai poate exista un alt drept al petentului de a obține o nouă examinare a hotărârii prin care s-a validat netemeinicia afirmațiilor sale.

Mai mult, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că rațiunea instituirii unei căi de atac reprezintă un remediu procedural pentru apărarea dreptului pretins afectat, întrucât dreptul la un recurs efectiv nu are o existență de sine stătătoare, independentă, el semnificând posibilitatea atacării oricărui act al unei autorități publice prin care s-ar încălca orice drept recunoscut de legislația internă. Prin urmare, art. 13 din Convenție garantează existența, la nivel național, a unui grad de jurisdicție care ar impune drepturile și libertățile așa cum sunt consacrate în actul internațional. Astfel, această prevedere are drept consecință exigența unui remediu intern menit să facă posibilă examinarea conținutului unei „plângeri temeinice” în baza Convenției și să ofere o soluționare adecvată. Domeniul de aplicare al obligației pe care art. 13 o impune statelor contractante variază în funcție de natura plângerii reclamantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Gebremedhin [Gaberamadhien] împotriva Franței*, paragraful 53). Or, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă tocmai consacrarea legală a acestor exigențe.

În plus, însăși instanța europeană a validat în jurisprudența sa compatibilitatea dispozițiilor art. 278¹ din Codul român de procedură penală cu exigențele Convenției. Astfel, prin Hotărârea din 4 martie 2008, pronunțată în Cauza *Stoica împotriva României*, paragrafele 107 și 110, s-a statuat că dispozițiile procedural penale intervenite prin Legea nr. 281/2003, prin care s-a instituit calea de atac împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată dispuse de procuror, reprezintă un nou remediu care „a înlăturat obstacolele ce au fost considerate ca fiind decisive de către Curte în a aprecia că mecanismul de protecție anterior anului 2003 nu corespundea cerințelor de eficiență ale Convenției [...]”. Mai mult, noua reglementare a fost elaborată în special pentru a oferi un remediu direct la plângeri similare cu cea înaintată de către reclamant.[...] În consecință, Curtea europeană a considerat că nu a existat o încălcare a art. 13 din Convenție în măsura în care aceasta se referă la imposibilitatea de a acționa împotriva deciziei procurorului militar de neîncepere a urmării penale.”

Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența constantă a Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simion Sorin Meici în Dosarul nr. 2.259/325/2013 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 147

din 18 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁵ alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁵ alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Mona-Cezarina Marian în Dosarul nr. 20.444/300/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 624D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că motivarea excepției vizează, în realitate, o omisiune de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 20.444/300/2010, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁵ alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție

ridicată de Mona-Cezarina Marian într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de partaj judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 673⁵ alin. 1 din Codul de procedură sunt neconstituționale, deoarece „nu prevăd obligația instanței sesizate cu cererea de partaj judiciar a unui bun aflat în proprietate comună de a stabili pretențiile pe care coproprietarii le au unii față de alții, pretenții ce fac obiectul unor acțiuni aflate pe rolul instanțelor de judecată și care au sau nu legătură cu bunul supus partajării sau cu proprietatea comună asupra acestuia”.

De asemenea, se arată că prevederile art. 673⁹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece „nu prevăd obligația instanței sesizate cu cererea de partaj judiciar a unui bun aflat în proprietate comună de a ține seama, la formarea și atribuirea loturilor, doar de construcțiile și îmbunătățirile făcute cu acordul proprietarilor, înainte de a se cere împărțea, nu și de construcțiile și îmbunătățirile făcute fără acordul coproprietarilor.”

Se mai susține că procedura partajului judiciar „aduce prejudicii grave intereselor coproprietarilor”, în condițiile în care statul român este terț față de raporturile juridice dintre aceștia, fără a se arăta, în concret, în ce constă neconstituționalitatea dintre prevederile legale criticate și dispozițiile constituționale invocate.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că, pe de o parte, autoarea excepției de neconstituționalitate nu indică normele constituționale încălcate, iar pe de altă parte, critica nu vizează conținutul concret al normei legale, ci absența unor reglementări. Se mai arată că textele de lege criticate prevăd în mod exemplificativ atât criteriile de formare a loturilor, în cadrul partajului judiciar, cât și măsurile ce pot fi luate de către instanța de judecată, fără a intra în conflict cu nicio prevedere constituțională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că autoarea excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită, în realitate, modificarea și completarea prevederilor de lege criticate, în sensul reglementării unor dispoziții suplimentare față de ceea ce conțin în prezent textele legale criticate. Or, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, o asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 673⁵ alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă din 1865, potrivit cărora:

— Art. 673⁵ alin. 1: *„Dacă părțile nu se învoiesc, instanța va stabili bunurile supuse împărțelii, calitatea de coproprietar, cota-parte ce se cuvine fiecăruia și creanțele născute din starea de proprietate comună pe care coproprietarii le au unii față de alții. Dacă se împarte o moștenire, instanța va mai stabili datoriiile transmise prin moștenire, datoriiile și creanțele comoștenitorilor față de defunct, precum și sarcinile moștenirii”;*

— Art. 673⁹: *„La formarea și atribuirea loturilor, instanța va ține seama, după caz, și de acordul părților, mărimea cotei-părți ce se cuvine fiecăruia din masa bunurilor de împărțit, natura bunurilor, domiciliul și ocupația părților, faptul că unii dintre coproprietari, înainte de a se cere împărțea, au făcut construcții, îmbunătățiri cu acordul coproprietarilor sau altele asemenea.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673⁵ alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Mona-Cezarina Marian în Dosarul nr. 20.444/300/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de solicitare și punere la dispoziția Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar a împrumuturilor de la Guvern

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 15 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2010,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de solicitare și punere la dispoziția Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar a împrumuturilor de la Guvern, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.531/2009 privind Procedura de solicitare și punere la dispoziția Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar a unui împrumut din veniturile din privatizare, în situații excepționale în care resursele financiare ale Fondului sunt insuficiente pentru acoperirea plății compensațiilor aferente depozitelor garantate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 24 august 2009, se abrogă.

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 7 mai 2014.

Nr. 656.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

de solicitare și punere la dispoziția Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar a împrumuturilor de la Guvern

În situații excepționale în care resursele financiare ale Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, denumit în continuare *Fondul*, sunt insuficiente, acestea se completează prin împrumuturi de la Guvern, potrivit art. 9 alin. (1) lit. c) pct. 3 și art. 15 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Împrumutul de la Guvern asigură sumele necesare pentru acoperirea plății compensațiilor, pentru finanțarea, inclusiv prin emiterea de garanții, a operațiunilor ce implică transfer de depozite garantate și pentru finanțarea măsurilor de stabilizare; sumele necesare acoperii plăților menționate anterior se pun la dispoziția Fondului, potrivit legii, prin împrumuturi de la Guvern, din vărsăminte din privatizare în lei și în valută înregistrate în contul curent al Trezoreriei Statului și în completare din împrumuturi de stat lansate conform legislației privind datoria publică, în baza unei notificări prealabile.

1. În baza prevederilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 39/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Fondul transmite o solicitare scrisă în care se menționează volumul împrumutului și termenul de rambursare, precum și specificația îndeplinirii condiției excepționale prevăzute în legislație în care resursele financiare

ale Fondului sunt insuficiente, la care se anexează o notă de fundamentare a solicitării în cauză.

2. Nota de fundamentare va cuprinde următoarele elemente:

a) valoarea totală a sumelor pe care Fondul este obligat să le plătească deponenților garantați ai instituției/instituțiilor de credit la care depozitele au devenit indisponibile;

b) valoarea resurselor proprii ale Fondului;

c) valoarea liniilor de credit stand-by contractate de Fond cu instituțiile de credit participante;

d) suma necesară a fi împrumutată de la Guvern pentru plata compensațiilor.

3. În cererea menționată la pct. 1 se vor preciza următoarele elemente:

a) data indisponibilizării depozitelor;

b) data-limită până la care Fondul trebuie să asigure începerea plății compensațiilor;

c) valoarea împrumutului solicitat din veniturile din privatizare;

d) coordonatele conturilor bancare deschise pe numele Fondului (numărul contului, codul IBAN, denumirea băncii etc.), în care se solicită efectuarea transferului împrumutului, cu defalcarea sumei totale pe fiecare dintre conturile indicate;

e) persoanele împuternicite să reprezinte Fondul în această operațiune;

f) perioada estimată de Fond pentru rambursarea din surse proprii a împrumutului.

4. Cererea scrisă, însoțită de nota de fundamentare, va fi avizată de Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României.

5. Ministerul Finanțelor Publice analizează cererea și, în funcție de disponibilitățile înregistrate la data cererii în contul Trezoreriei Statului ca vărsăminte din privatizare, va iniția o hotărâre a Guvernului în care se stabilesc condițiile de acordare a împrumutului către Fond, precum și mecanismul de rambursare a împrumutului în raport cu evoluția capacității de plată a Fondului.

6. Dacă vărsămintele din privatizare sunt insuficiente, Ministerul Finanțelor Publice, în baza art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 39/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, poate lansa împrumuturi de stat, conform legislației privind datoria publică.

7. După intrarea în vigoare a hotărârii Guvernului, dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare de la data primirii cererii de la Fond, Ministerul Finanțelor Publice întocmește documentația necesară și virează suma/sumele în contul/conturile indicat/indicate de Fond.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale din cadrul unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 21 octombrie—6 decembrie 2013, începând cu anul școlar 2014—2015

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

luând în considerare Hotărârea Consiliului ARACIP nr. 14 din 12 decembrie 2013 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 21 octombrie—6 decembrie 2013,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale din cadrul unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 21 octombrie—6 decembrie 2013, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, începând cu anul școlar 2014—2015.

Art. 2. — Unitățile de învățământ preuniversitar de stat menționate la art. 1 sunt monitorizate și controlate periodic de către Ministerul Educației Naționale, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu inspectoratele școlare județene/al municipiului București, în

vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 3. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională din Ministerul Educației Naționale, unitățile de învățământ preuniversitar de stat menționate la art. 1, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 5 mai 2014.
Nr. 3.382.

Nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale din cadrul unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 21 octombrie—6 decembrie 2013, începând cu anul școlar 2014—2015

Județul Bacău

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ	Profilul/domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională	Limba de predare	Forma de învățământ
1	Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”	36/25.11.2013	—	Municipiul Onești, Str. Republicii nr. 45, tel.: 0234/314477	Liceal/ Nivel 3	Tehnic	Construcții, instalații și lucrări publice	Tehnician instalator pentru construcții	Română	Cu frecvență (zi)

Județul Dâmbovița

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ/ Nivel de calificare	Profilul/domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională	Limba de predare	Forma de învățământ
1	Liceul Tehnologic „Iordache Golescu”	33/4.11.2013	—	Localitatea Găești, str. 13 Decembrie nr. 206, tel./fax: 0245/713319	Liceu/ Nivel 2	Electro- mecanică	—	Frigotehnist	Română	Cu frecvență (zi)
					Liceu/ Nivel 3	Tehnic	Mecanică	Tehnician proiectant CAD		
							Electromecanic	Tehnician electromecanic		
						Construcții, instalații și lucrări	Tehnician instalator pentru construcții			

Județul Galați

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ/ Nivel de calificare	Profilul/domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională	Limba de predare	Forma de învățământ
1	Liceul Tehnologic „Elena Caragiani”	35/18.11.2013	—	Municipiul Tecuci, str. Costache Racoviță nr. 20 bis, tel./fax: 0236/817861	Liceal/ Nivel 3	Tehnic	Mecanic	Tehnician transporturi	Română	Cu frecvență (zi)
					Liceal/ Nivel 2	Mecanică	—	Sudor	Română	Cu frecvență (zi)
							—	Confecționer tâmplărie din aluminii și mase plastice	Română	Cu frecvență (zi)

Județul Iași

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ	Profilul/domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională	Limba de predare	Forma de învățământ
1	Colegiul Tehnic „I. C. Ștefănescu”	36/25.11.2013	—	Municipiul Iași, bd. Socola nr. 51—53, tel.: 0232/437404	Liceal/ Nivel 3	Servicii	Turism și alimentație	Tehnician în gastronomie	Română	Cu frecvență (zi și seral)
							Estetica și igiena corpului omenesc	Coafor stilist	Română	Cu frecvență (zi și seral)
2	Colegiul Tehnic de Căi Ferate „Unirea”	31/21.10.2013	—	Municipiul Pașcani, Str. Ceferiștilor nr. 3, tel/fax: 0232/760020	Liceal/ Nivel 3	Tehnic	Mecanică	Tehnician prelucrări mecanice	Română	Cu frecvență (zi)
							Electric	Tehnician electrician electronist auto	Română	Cu frecvență (zi)

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

